

Elena

Nele Neuhausová

Přes všechny překážky

Elena: Přes všechny překážky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Nele Neuhausová
Elena: Přes všechny překážky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Elena

Nele Neuhausová

Přes všechny překážky

Prolog

Přestalo pršet, tlustá šedivá hradba mraků se roztrhla a Elena Weilandová na prahu stáje kriticky pohlédla k nebi. Rozhodla se, že hodinku bez deště využije a vyjede si na koni, přestože už bylo pozdní odpoledne. Léto skončilo, o tom není pochyb, a v následujících měsících bude muset hodně často zůstat v jízdně.

Dívka zasunula nohu do třmenu a vyhoupla se do sedla bílého poníka. Sirius napřímil uši, když pochopil, že se vyráží ven do polí a lesů, a ne do jízdárny. Rychlým klusem nesl mladou jezdkyňu po písčité cestě směrem k lesu, avšak Elena ho vedla nalevo, ke sklizeným polím a loukám. Zaklonila hlavu a pozorovala jeřáby, kteří ve formaci písmene V táhli světlešedým říjnovým nebem k jihu a jejich mnohohlasý křik zněl jako tesklivé rozloučení s létem, náhle tak vzdáleným. Pestré barvy listů na stromech přes noc vybledly, zářivá zlatá a rudá se proměnily v matnou žlutou a šustivou hnědou, příroda ztratila sílu.

Elena odvrátila obličej od větru a jednou rukou postavila límec bundy. V prudkých větrných náporech rvoucích listy, ohýbajících stromy a zahánějících vlídné babí léto, se ohlašovalo tušení mrazivého chladu.

Sirius se rozběhl cvalem a Elena mu nebránila. Teprve nahoře na vrcholu kopce přitáhla ponymu uzdu a v sedle se

otočila. Milovala pohled dolů na Kosí dvůr, který odtud vypadal maličký jako stavebnice selského dvora. Postavila se ve třmenech a pohledem přejížděla po okolí. Kolem jízďárny se tísnily různé stáje, vedle nich se venkovní jízďárny zdály jako světlá, holá místa. Na parkovišti mezi krytou jízďárnou, restaurací a obytným domem stálo několik aut a dál vpředu se pilně sem a tam plazil traktor jako lesklý červený brouk. Když se soustředila, mohla i v hučení větru slyšet brumlání motoru.

Elena se na Kosím dvoře narodila a vyrůstala tam, byl to její domov, jen málokdy opomněla zastavit se tady na kopci a otočit se.

Sirius však už byl neklidný, chtěl dál. Poník tu znal každou polní pěšinu a každou cestu, kde se dalo cválat, miloval rychlý cval stejně jako Elena.

Po chvíli doběhl s jezdkyňi na kraj lesa a ponořili se do moře stromů. Mezi kmeny panovalo málem bezvětří, vítr jen pohupoval vrcholky korun a listí spadané na úzkou stezku tlumilo zvuk kopyt. Neslyšně před nimi vyběhla srna, překvapeně se rozhlédla, na okamžik se zastavila a ladnými skoky pak zmizela v lesní temnotě. Sirius předstíral úlek a rozběhl se. Elena se jen usmívala a nechala ho pádit.

Na křižovatce cest ho zarazila. Za chvíli se setmí, nesmí jet daleko. Otočila Siria doprava a vnutila mu volný krok. Z husté srsti, která ponymu už narostla, stoupala v chladném vzduchu pára. Vysoké ponuré smrky a jedle douglasky nalevo i napravo od průseku, jež v lese za sebou nechala prudká bouře vloni

na jaře, se podobaly sloupům gotické katedrály, kam se Elena podívala při posledním školním výletu, a naladily ji teď zádumčivě. Po několika stech metrech vyjela na kraj lesa.

Před ní se rozkládala ohrazená pastvina, kde se páslo stádo mladých koní, kteří zde strávili bezstarostné léto. Brzy však budou noci už příliš chladné a bude nutné přivést koně zpátky do dvora, kde zůstanou přes zimu v prostorných boxech bohatě vystlaných slámou.

Večerní mlha stoupala nad louky a vypadalo to, jako kdyby se koně vznášeli. Jeden z mladých koní, světlý ryzák se širokou lysinou, zvedl hlavu a zvědavě pohlédl na Elenu a jejího ponyho, potom hlasitě zařehotal. Ostatní ho napodobili a blížili se k nim, nejprve krokem, potom klusem. Elena znala každého koně od narození a volala na ně jmény. Provázeli ji po druhé straně plotu, potom se museli zastavit a hleděli za ní, jak zvolna sjíždí úzkou polní pěšinou ke Kosímu dvoru. Věděla, že koně tam ještě chvíli budou stát, potom se ale zase soustředí na trávu a postupně se rozptýlí po celé louce. Dole ve dvoře se rozsvěcela první světla.

Elena se usmála při důvěrně známém pohledu na Kosí dvůr. Jak je krásné, že může žít tady!

Kapitola 1

Jako vždycky, když se v životě přihodí něco opravdu špatného, stane se to většinou bez jakéhokoli předběžného varování a člověk to mnohdy nejprve ani nepozná. V ten říjnový pátek jsem v žádném případě neměla tušení, jakou katastrofu s sebou den přinese, právě naopak.

Nejdříve dokonce všechno začalo opravdu dobře, protože při druhé hodině jsme dostali zpátky opravené práce z němčiny.

„Výborně, Eleno! Jazykově a obsahově vynikající a skutečně napínavé,“ pochválila mě naše třídní učitelka paní Werneková a mně údivem div neklesla čelist, když jsem otevřela sešit a pod slohem našla velkou červenou jedničku. Němčina byla vedle zeměpisu a biologie můj oblíbený předmět, ale na jedničku jsem sloh ještě nikdy nenapsala.

„Co máš?“ Ariana obvykle nebyla zrovna žhavá na to se mnou mluvit, ale teď nedokázala ovládnout zvědavost a otočila se ke mně.

„Jedničku,“ odpověděla jsem pokud možno skromně.

„Gratuluju,“ vypravila ze sebe a v miminovsky modrých očích jí nepřátelsky zablýsklo. Nedbalým pohybem hlavy si přehodila dlouhé blondaté vlasy přes rameno a zase se ke mně obrátila zády. Ariana nesnášela, když byl někdo lepší než ona, a už vůbec ne já. Dříve, na základce ve Steinau, jsme byly kamarádky, ale to už je dávno.

Nikdo jiný než já jedničku nedostal, tedy ani Ariana, a to ji hlodalo. Bylo mi jasné, že bude jen číhat na příležitost, jak by mě setřela, a nemusela čekat dlouho. Čtvrtou hodinu vyvolal náš učitel matematiky pan Graubner k tabuli zrovna mě, přestože jsem nezúčastněně upírala pohled do učebnice. Nenáviděla jsem to stát před celou třídou a nechat se okukovat.

„Rozděl součin 11 a 7 rozdílem 12 a 5 a odečti podíl od 15.“

Cože? Stála jsem s křídou v ruce, hloupě civěla na prázdnou tabuli a cítila, jak mi krev stoupá do obličeje. Za mnou se někdo uchichtl, to situaci nijak nezlepšilo. Hlavou mi letělo všechno možné, jenom ne řešení toho úkolu.

„Pssst!“ sykl pan Graubner na třídu. „Co je, Eleno? Neumíš to?“

„Ne,“ přiznala jsem.

Výhrůžně povytáhl obočí a mlčky vztáhl ruku po křídě.

„Kdo z vás to ví?“ zeptal se a mě si už ani nevšiml.

Nikdo se nepohnul, jen Ariana se usmívala od ucha k uchu, když jsem celá rudá kolem ní procházela na své místo.

„Jedničku z němčiny, ale v matice kouli,“ zašeptala slyšitelně a její dvě nejvěrnější nohsledky Tessa a Ricky se poslušně zachichotaly.

„Ariano?“ učitel ji vyvolal, přesně tak, jak měla v úmyslu.

„Kdo? Já?“ nevěřicně vykulila oči a ukázala na sebe prstem. Všechno jen divadlo. V matematice byla Ariana nesporně nejlepší ze třídy, lepší i než všichni kluci.

„Ano, ty, jestli je libo.“ Matikář jí s úsměvem podával křídou a zřejmě se domníval, že ji konečně jednou dostal.

Ariana se tedy nesla k tabuli, odhodila plavou hřívu na záda a vyřešila úkol za deset vteřin.

„Výborně,“ ohodnotil ji učitel s lehkým zklamáním, neboť pochopil, že se nechal nachytat.

„Vždyť to bylo úplně lehký,“ ušklíbla se Ariana mým směrem. „Hračka.“

Po šesté hodině jsem netrpělivě čekala na svou nejlepší kamarádku Melike, která chodila do devítky. Déšť bubnoval do střechy haly a na školním dvoře se tvořily velké louže. Přesně o podzimních prázdninách se léto s konečnou platností rozloučilo – už týden přšelo skoro bez přestávky.

Autobus jel v jednu pět a my měly sotva deset minut na to, abychom doběhly na autobusové nádraží. Stovky žáků se valily ze školní budovy a hnaly se kolem mě. Konečně se objevila Melike jako jedna z posledních.

„Ještě se mnou chtěl mluvit Wilhelm,“ protočila oči. „Zase jsem úplně zvorala písemku z latiny, zatracená práce. Představ si, že chtěl vědět, jestli nejsem zamilovaná!“ Kamarádka se pobaveně zasmála.

„To jako fakt? A co jsi mu řekla?“ musela jsem se taky smát.

„Nic.“ Melike pokrčila rameny a pořád se usmívala. „Ale myslím, že je přesvědčený o tom, že jsem. Ale pravda je, že mě prostě latina nebaví. K čemu ji kdo potřebuje?“

Přetáhla jsem si kapuci modré větrovky přes hlavu. Pospíchat jsme teď nemusely, autobus byl stejně pryč.

Před dveřmi školy stála Ariana se svou nejlepší kamarádkou Laurou Baumgartenovou pod ohromným křiklavě žlutým deštníkem a vypadaly jako siamská dvojčata srostlá po celé straně těla. Ariana nikdy nemusela jezdit autobusem jako obyčejný lid. Každý den ji ráno do školy přivezla máma nebo nějaká au-pair dívka, které se v rodině Teichertových neustále měnily, a v poledne zase pro ni přijely. Když jsme je míjely, právě zastavilo u chodníku na protější straně sněhově bílé terénní auto její matky.

„Ariano!“ zavolala Melike, než jsem ji stačila zadržet. „Ujel nám autobus! Myslíš, že byste nás mohly vzít?“

„No, bohužel ne! Jedeme teď na oběd do La Strady,“ odpověděla ta arogantní krůta Ariana a ani nám nevěnovala pohled. „Je mi fakt líto!“

S Laurou si vyměnily krátký pohled, uchichtly se a nastoupily do luxusního džípu. Dveře zaklaply a auto tryskově vystartovalo.

„Koza blbá!“ vztekla zanádařovala Melike a napodobila Arianin strojený hlas. „Jdeme do La Strady! Možná si dám úúúplně malé hovězí filé, nebo raději obrovského garnáta! Pche!“

La Strada byla jedna z nejluxusnějších restaurací v Königshofenu. Maminka s tátou tam byla jednou na obědě a vyprávěla mi, že je to tam tak vznešené, že na jídelním lístku ani nejsou napsané ceny.

„To jsem ti mohla říct předem,“ poznamenala jsem. „Dneska jsme dostali v němčině opravené slohy a já jediná dostala jedničku. Ariana zuří.“

„Vážně? Ale to je přece fantastický!“

Spěchaly jsme v dešti na autobusové nádraží a já se v duchu usmívala, Melike se ještě chvíli rozčilovala nad Arianou, Laurou a latinářem. Mně to bylo celkem jedno, těšila jsem se, jak se maminka zatváří, až jí hned po příchodu domů strčím před oči sešit se slohem. Samozřejmě s úplně lhostejným klidem. Většina spolužaček si pro reportáž na téma Nejdramatičtější den v mém životě něco vymyslela, ale já nemusela dlouho přemýšlet a napsala jsem napínavý příběh o nehodě svého hříběte Fritziho, která se mu stala před třemi lety.

Než jsme došly k autobusovému nádraží, Melike přešla zlost. U stánku jsme si každá koupila kornout hranolků – Melike s kečupem, já s majonézou – a sedly jsme si na schody zmrzlinárny.

„Přijdeš dneska odpoledne do stáje?“ zeptala jsem se a olízla si z prstů majonézu.

„Jasně,“ přikývla Melike s plnou pusou. „Nevím, jestli máma dneska už jela, ale Dickymu to neuškodí, když se proběhne dvakrát.“

Dicky se vlastně jmenoval Jasper a patřil Meličině matce, ale ta měla na svého koně málo času a byla ráda, že na něm jezdí dcera.

„Táta dneska jede na závody.“ Vylovila jsem poslední hranolek z promaštěného kornoutu. „Můžeme tedy do velké haly a postavíme si pár překážek.“

Táta je profesionální parkurový jezdec a skoro každý víkend jezdí na nějaké závody po Německu, někdy i do ciziny.

Můj starší bratr Christian a já jsme s koňmi vyrostli a samozřejmě oba jezdíme.

Přesně vzato patří Kosí dvůr dědečkovi, který se školními koňmi dává jezdecké hodiny a stará se, aby celý podnik správně fungoval. Babička je šéfkou restaurace „U Koňského napajedla“, oblíbené nejen u jezdců, protože v létě k ní patří velká zahradní restaurace.

„Hm, to bylo dobrý.“ Melike zmuchlala kornout od hranolků a strčila ho do koše vedle schodů. „Ta blbá Ariana se asi dneska ve stáji neobjeví.“

„Taky si myslím,“ ušklíbla jsem se. „Christian jede taky na závody, a tak tam není nikdo, před kým by se mohla předvádět.“

Arianin otec měl tři koně, kteří byli ustájení v Kosím dvoře, trénoval je tatínek a taky je předváděl na závodech. Pan Teichert byl burzovní makléř nebo něco podobného a měl peněz, že by je mohl přehazovat vidlemi. On ani jeho afektovaná manželka neměli o koních ani zdání, ale byli to dobří zákazníci.

Meličina spolužačka Laura u nás taky měla koně, ale to byl drezurní kůň.

Dojedla jsem hranolky a podívala se na náš zrcadlový obraz ve výkladní skříni zmrzlinárny. Vedle drobné Meliky se snědou pletí, za kterou vděčila otcovým tureckým předkům, velkýma tmavohnědýma očima, zářivě bílými zuby a hladkými černými vlasy jsem si připadala jako ošklivá bledá chmelová tyč. Záviděla jsem kamarádce její vzhled. Pořád vypadala hezky, aniž se musela nějak snažit. Já jsem toužebně čekala na den, až odložím rovnátka a zbavím se uhrů. Jediné, co jsem na sobě měla ráda, byly vlasy. Po mamince jsem byla blondýna. Vůbec jsem jí podle starších fotografií byla dost podobná, a proto jsem v sobě chovala ještě zbytek naděje, že budu jednoho dne vypadat jako ona. Ještě jsem uvažovala o svém vzhledu, když přímo před námi zabrzdil špinavý tma-vozelený džíp.

„No nazdar, Tim Jungblut a jeho táta,“ poznamenala jsem a stáhla si kapuci víc do obličeje. „Hlavně se tam nekoukej!“

Mě by si možná nevšimli, ale bylo zcela nemožné, aby přehlédli Melike v zářivě žluté bundě. V dnešním šedivém dni svítila do dálky jako maják v mlze.

Sklo v okně džípu sjelo dolů a vyhlédl kluk s tmavě plavými vlasy. „Zmeškaly jste autobus?“ zeptal se s úsměvem.

„Né, sedíme tu v dešti jen tak pro zábavu,“ odsekla Melike.

„Tak pojďte, nastupte si!“ pozval nás, vyskočil z auta a otevřel nám zadní dveře. „Stejně jedeme přes Steinau.“

„Já nemůžu,“ zašeptala jsem kamarádce. „Když se táta dozví, že jsem jela s Jungblutovými, tak mě zabije.“

„Však se to nedozví,“ odpověděla Melike a už mě táhla za sebou. „Pořád lepší než tu ještě hodinu dřepět v dešti.“

Myslela jsem si totéž. A bylo to tak nějak vzrušující, právě proto, že bylo absolutně zakázané vyměnit třeba jen slovo s někým z téhle rodiny. Zamumlala jsem pozdrav a vmáčkla se vedle Melike na zadní sedadlo mezi sedlo a hromadu složených koňských dek.

„Dobrej, dámy.“ Timův otec na nás krátce pohlédl a vyrazil.

Richard Jungblut byl obchodník s koňmi a také parkurový jezdec jako můj táta. Patřil mu Sluneční dvůr v Hettenbachu, vesnici na druhé straně lesa. Nepřátelství k Jungblutovým je v naší rodině tradice a je oboustranné. Zvláště muži z obou rodin se nemůžou vystát. Nevím, odkud ta nenávisť pochází, a ani jsem o tom nepřemýšlela. Zkrátka to tak bylo.

Samozřejmě jsem Tima znala odmalička, vždyť jsme chodili do stejné školy a skoro každý víkend jsme se potkávali na nějakém jezdeckém turnaji, ale nikdy by mě ani ve snu nenapadlo s ním promluvit, vždyť to byl syn Richarda Jungbluta, a tedy nepřítel. Chodil do desáté třídy, do Christianovy paralelní třídy, a nepochybně uměl božsky jezdit na koni. Na koních, které jeho otec prodával, vyhrál loni v létě několik turnajů s obtížností L, a dokonce tři s obtížností T.

Richard Jungblut za celou cestu nepromluvil ani slovo. Dvakrát se pátravý pohled jeho pichlavých modrých očí setkal ve zpětném zrcátku s mým a já se hned zadívala jinam. Jestlipak věděl, kdo jsem? Pravděpodobně ne, protože to by

mě klidně vyhodil z auta uprostřed silnice. Seděla jsem jako na žhavém uhlí. Ještě nikdy mi těch dvanáct kilometrů do Steinau nepřípadalo tak dlouhých, přestože Timův táta se hnal Königshofenem a po okresce jako ďábel.

Melike vesele povídala, jak to bylo jejím zvykem, ale já ze sebe nevypravila ani slovo. Co bych taky měla vykládat? Takže kromě Melike nemluvil nikdo a po chvíli ani ji už nic nenapadalo. Byla jsem šťastná, když zelený džíp zastavil na autobusové zastávce před radnicí.

„Děkuju za svezení,“ zamumlala jsem a jako blesk vyskočila do deště.

Pan Jungblut pokýval hlavou a Tim na nás ještě zavolal: „Čau!“, potom dveře auta zaklaply a džíp se zavytím motoru vyrazil. V kapse bundy jsem lovila klíček od zámku, kterým jsem každé ráno zamykala řetěz zajišťující mé kolo ve stojanu. Melike bydlela pár ulic od radnice a mohla dojít domů pěšky, ale já musela ujet ještě dobré dva kilometry, protože Kosí dvůr se rozkládal za Steinau, na kraji lesa, obklopený poli a loukami.

„Tak zatím ahoj!“ křikla jsem na kamarádku.

„Ve tři jsem tam!“ odpověděla.

Kapitola 2

Přetáhla jsem si kapuci přes hlavu a šlapala po Luční ulici, kolem sportovního hřiště a víceúčelové haly a snažila se nesklouznout do blátivých stop traktoru. Před dveřmi čekala bezútěšná zima, brzy bude možné jezdit jenom v hale a odpoledne v pět už bude tma. Koně se musí ostříhat a silnými dekami chránit proti chladu. My lidé budeme i v péřových bundách, šálách a rukavicích v jízdně mrznout.

Za mnou něco zatroubilo. Ohlédla jsem se a uhnula na úzký, bažinatý travnatý pruh, aby mě mohl předjet velký nákladák na přepravu koní. „KONĚ – CHEVAUX – HORSES“ stálo velkými písmeny na zadní straně korby a pod tím „Obchod s koňmi Nötzli – Radliswil, Švýcarsko“. Šlapala jsem do pedálů ještě s větším nasazením. Možná přibudou na Kosí dvůr noví koně!

Když jsem dorazila domů, řidič šikovně manévroval svým pojízdným monstrem kolem hnojiště. Kosí dvůr byl postupně stavěn, přestavován a dostavován řadu let, a tak vznikla různá stájová křídla, sklady krmiva, komory na sedla a všelijak propojené dvorky, ve kterých cizí lidé nebo noví nájemci často bloudí. Střed tvořila velká krytá jízdárna, k ní byla připojena maštál školních koní a hala, kde se koně čistí. Úplně vpředu, na krátké straně jízdárny, byla bývalá stáj hřebců, dnes tam jsou umístění koně nájemců. Pak tu ještě je střední stáj, dlouhá maštál, malá stáj a úplně vzadu stará stáj, která

je určená výhradně pro tátovy závodní koně. Většina stájí je zařízená moderně a účelně, ale tatínkova je úplně zvláštní. Je vysoká a vzdušná, má okna s výhledem na parkurové prostranství a běžeckou dráhu a koně se zároveň mohou dívat na širokou uličku ve stáji.

Řidič firmy Nötzli zastavil u předního vchodu staré stáje a vystoupil z kabiny nákladáku.

„Dobrý den!“ zavolala jsem udýchaně a opřela kolo o stájovou zeď.

„Ahoj!“ odpověděl řidič. Zнала jsem ho, protože občas přivezl na Kosí dvůr koně. Švýcarská firma pana Nötzliho s tatínkem pravidelně obchodovala. Vždycky posílal mladé talentované koně, aby je tatínek vycvičil a představil na jezdeckých turnajích. Pak se prodali a tatínek dostal provizi. Někdy ovšem dorazili koně, kteří na turnajích nechtěli skákat, vzpínali se nebo měli jiné špatné zvyky. Ti museli být převychováváni, dokud nebyli prodejní. Většinou to bylo hodně obtížné.

„Mám tu pro vás dva koně,“ hlásil řidič a pohlédl na hodinky. „Dneska musím ještě jet do Holandska. Zeptáš se někoho, kam mám ty koně vyložit?“

„Já vím, kde jsou volné boxy,“ odpověděla jsem a vešla do maštale. Vyvalil se proti mně silný pach koní a sena a jako vždycky jsem tu důvěrně známou vůni zhluboka vdechla. Po Jensovi, našem koňákovi, nebylo ani vidu, ani slechu, zato sedlo leželo na zemi, vedle viselo špinavé udidlo a dveře do komory se sedly byly dokořán. Typické, pomyslela jsem si,

zvedla sedlo a pověsila je do komory. Jakmile tatínek odjel, Jens všechno nechal ležet, začal telefonovat nebo se vytratil do svého pokoje. Našla jsem prázdný box vedle svého ponyho Siria a další v dlouhé maštali. Tam mohli koně zůstat, dokud tatínek nerozhodne, co s nimi dál.

Řidič už vyváděl krásného, kaštanově zbarveného hnědáka s úzkou lysinou. Kůň nervózně přešlapoval a řehtal. Stříhal ušima, cizí prostředí ho zneklidňovalo, ale tak se noví koně chovali často. Vztáhla jsem ruku po vodící šňůře.

„Vezmi raději toho druhého, tenhle je trochu zvláštní,“ doporučil mi řidič.

Nesnáším, když se mnou dospělí jednají jako s hloupým dítětem, koneckonců je mi třináct, a ne pět.

„Já to zvládnou,“ ujistila jsem ho, a tak mi váhavě šňůru předal.

„Ale buď opatrná!“ varoval mě. Kůň okamžitě polekaně poskočil a prudce zvedl hlavu i ocas. Jenže to nebylo poprvé, co jsem vedla nervózního koně.

„No tak, nemusíš mít strach,“ promluvila jsem na něj vlídně a poplácala ho volnou rukou po krku. Těkavýma očima se na mě pochybovačně podíval a odfrkl.

„No pojď. Buď hodný. Nic se ti nestane.“

Hnědák se pak opravdu uklidnil a poslušně mě následoval do stáje.

Když jsme umístili do boxu i druhého koně, řidič mi předal složku s dodacími listy a pasy obou koní. Dívala jsem se,

jak zavřel nakládací rampu velkého nákladního auta a už přemýšlel, kam poveze ostatní koně.

Bylo by fantastické trávit dny s koňmi, a ne vysedávat ve škole! Pracovat s koňmi bylo vždycky vzrušující a pestré zaměstnání. Samozřejmě to nebyla žádná lahůdka denně kydat hnůj a čistit boxy, starat se o čistotu koní a sedel a vyřizovat spoustu provozních maličkostí. Hodně holek snilo o tom, že se stanou jezdkyněmi: jen pár z nich vědělo, co na ně čeká, ostatní to rychle vzdaly. Já jsem přesně věděla, že až dodělám školu, budu pracovat s koňmi. Bylo napínavé sledovat, jak se vyvíjejí, jestli mají dobrý nebo špatný den, nebo zda onemocněli. Každý kůň má svou osobnost, záliby a nechuti, stejně jako lidé. Někteří byli zvědaví nebo hraví, jiní by se pořád mazlili a další zase potřebovali pevnou ruku, protože uměli být pěkně drzí. Byli koně, co se učili rychle, jiní museli dlouho cvičit totéž, aby to konečně pochopili.

Zrovna když auto projíždělo velkými loužemi na dvoře, objevil se Jens. Zíval a protahoval se.

„Kdo to byl?“ zamumlal ospale a vytáhl z kapsy pomuchlanou krabičku cigaret.

„Řidič od pana Nötzliho,“ odpověděla jsem. „Přivezl dva koně, tak jsem mu ukázala volné boxy. Nechtěla jsem tě budit.“

Jens se okamžitě naštvál. „No snad člověk může mít polední pauzu, ne?“ odsekl podrážděně.

„Jasně.“ Otočila jsem se. Kouřící Jens s vypoulenýma žabíma očima, jizvami po akné a umaštěnými vlasy nebyl můj

typ. Byl netrpělivý a často se ke koním choval hrubě, ale tatínek ho potřeboval, protože sám práci s tolika koňmi zvládnout nemohl. Bylo těžké najít spolehlivého muže, který dokáže na turnajích dobře představit mladé koně. A to Jens uměl. Proto jsem byla zticha a raději se mu vyhýbala.

„Ostatně jsi zapomněl zavřít dveře do komory se sedly. V uličce ve stáji leželo jedno z nejlepších sedel na zemi.“ To jsem si neodpustila.

„Tak ho uklid!“ odpověděl kousavě.

„Už se stalo.“

„Tak si pak postěžuj tatíčkovi,“ zamumlal vztekle a zašlápl nedopalek cigarety přede dveřmi stáje. „Hloupej fracku.“

„Poďobanej žabáku,“ vrátila jsem mu to.

Tak většinou končily naše rozhovory. Hloupej fracek bylo ještě poměrně milé oslovení, měl pro mě v zásobě i daleko méně lichotivá jména, ale já mu to dovedla oplatit.

Vzala jsem kolo a vedla je stájí. Kolem poledne se tu nic nedělo, koně podřimovali v boxech nebo okusovali slámu. Vepředu u otevřených stájových dveří ležel na kostkované dece Robbie, náš bernský salašnický pes. Když mě uviděl, vstal a radostně vrtěl ocasem. Ale jakmile jsem sedla na kolo, abych dojela k domu, s hlubokým povzdechem si zase lehl a spal dál.

Kapitola 3

Na prázdném parkovišti před hostincem stál osamělý stříbrný opel, který jsem neznala. Vedle auta se plešatý muž v brýlích trochu bezmocně rozhlížel po pustém prostranství. Vypadal vlídně a neškodně, neměla jsem ani stín tušení, že s ním přichází katastrofa, která zasáhne všechny lidi na Kosím dvoře, a tak jsem vedle něj zastavila a zdvořile ho pozdravila.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala jsem se. Možná právě hledá nějakou stáj pro svého koně. Noví zákazníci byli na Kosím dvoře vždycky vítáni.

„Hledám pana Ludwiga Weilanda,“ odpověděl. „Nevíš, kde bych ho našel?“

„To je můj dědeček. Pojdte, dovedu vás k němu,“ nabídla jsem se.

V poledne, kdy byla restaurace ještě oficiálně zavřená, vařila babička pro rodinu, pro Jense a spolupracovníky, jak maminka nazývala naše dva stájníky Jindřicha a Stanislava.

Tlačila jsem kolo nahoru po rampě pro vozíčkáře ke dveřím do jídelny a vešla dovnitř postranním vchodem, který vedl také k bytu babičky a dědečka. Twix, můj hnědobílý strakatý Jack Russell teriér, mě samozřejmě už dávno slyšel přicházet a netrpělivě na mě čekal. Šťěstím kňučel a skákal jako gumový balonek, když jsem procházela chodbou k bytu prarodičů, kde měl přes den svůj košík. V létě před dvěma

roky jsem ho našla napůl vyhladovělého a ošklivě zraněného na jednom parkovišti v lese, kde ho jeho majitelé prostě přivázali a odjeli. Od té doby mě miloval a byl mi neustále v patách.

V restauraci bylo šero, židle ještě obrácené na stolech. To nebylo dobré znamení. Babička něco dělala v kuchyni u sporáku a tiše pro sebe hubovala.

„Ahoj, babi,“ pozdravila jsem.

Muž zůstal stát ve dveřích.

„Kde se tu teď bereš?“ odpověděla mi ve špatné náladě. „Dneska nemáme teplý oběd. Nefunguje sporák.“

„Zmeškala jsem autobus,“ vysvětlovala jsem. „Nevíš, kde je děda?“

„Někde na dvoře. Chtěli přikrýt slámu.“ Babička se otočila a pohled jí padl na muže s aktovkou. Podepřela si silné ruce v bok a zamračila se. „Vy jste ten servisní technik, kterého mi chtěla firma poslat už před třemi hodinami?“

„Ach... ne,“ zajíkl se muž, o krok couvl a šlápl Twixovi na ocas. Můj pes srdceryvně zakňučel a muž zbledl jako stěna.

„Hergot, nemůžete dát pozor?“ obořila se na něj babička.

V podstatě byla hrozně hodná, ale často byla sama na spoustu práce, a tak většinou měla špatnou náladu.

„Můžete tady počkat, nebo jít se mnou,“ nabídla jsem nesmělému pánovi, a když se rychle rozhodl pro druhou možnost, nechala jsem kolo venku opřené a následovaná Twixem jsem šla pěšky s návštěvou.

Kosí dvůr byl dost rozlehlý, proto jsem dávala přednost jízdě na kole. Také dědeček, Jens a tatínek většinou mezi stáji, pastvinami, domem, jízdárnami a restaurací jezdili na kole. Christian v poslední době na minimopedu, který tatínek před několika měsíci vyhrál na jednom turnaji jako čestnou cenu.

Mnoho let předtím, než jsem se narodila, byli dědeček a babička „vysídlení“. Výměnou za malou usedlost uprostřed Steinau dostali velký pozemek na kraji lesa a vybudovali tam Kosí dvůr. K domu, stodole a stájím postupně přistavěli krytou jízdárnu s restaurací a ještě další maštale. Když se tatínek a maminka vzali, postavili dům, ve kterém teď bydlíme, a později ještě větší krytou jízdárnu a otevřená cvičiště.

Na louce za velkou stodolou děda s Jindřichem zakrývali velkými plachtami role slámy, které v létě na polích vylisovali a přivezli domů.

„Dědo!“ zavolala jsem. „Hledá tě jeden pán!“

Muž zřejmě nepočítal s tím, že bude muset přejít celý dvůr. Jeho světlešedý oblek déšť proměnil v tmavošedý.

„Tamhle je dědeček,“ sdělila jsem mu.

„Děkuji mnohokrát,“ odpověděl zdvořile.

Děda slezl z balíků slámy. Jako obvykle měl na sobě modré pracovní kalhoty, starou kostkovanou košili a vestu, na hlavě vyšisovanou baseballovou čepici. Přicházel blíž, oklepával ze sebe stébla slámy a otíral si ruku o kalhoty. Převyšoval muže o hlavu.

„Vy jste Ludwig Weiland?“ zeptal se ho neznámý zbytečně, protože jsem mu to přece už řekla.

Děda nesnášel, když ho někdo rušil při práci, ale přikývl, a dokonce se pousmál. Případní noví zákazníci byli důležití, proto na sobě nedal znát nelibost.

„Moser,“ představil se pán. „Exekutor vrchního soudu.“

Dědečkovi zmizel úsměv ze rtů. „Okamžik,“ omluvil se stroze, obrátil se k Jindrovi a zavolal na něj pár pokynů, potom s panem Moserem zmizel v domě a mě nechal prostě stát.

Kapitola 4

„Ahoj, mami, tak jsem tu!“ V zádveří jsem si zula zabláčené boty a na poslední chvíli chytila Twixe za obojek, ještě než stačil vběhnout do pokoje a vyskočit na gauč.

„Tady zůstaň!“ zašeptala jsem a ukázala na rohožku. Twix svěsil uši, ale poslušně si sedl.

Maminka seděla u stolu a otevírala poštu. „Ahoj, zlato.“ Krátce vzhledla a usmála se na mě, potom se zase věnovala dopisům. „V lednici je bramborový salát. Co bylo ve škole?“

„Nic, jako vždycky,“ odpověděla jsem schválně lhostejně. Chystala jsem se ji překvapit jedničkou. Otevřela jsem batoh, vzala sešit se slohem a sedla si vedle ní. „S Melike jsme zmeškaly autobus a hádej, kdo nás svezl!“ Nemohla jsem si pomoci, musela jsem si s někým o tom podivném setkání promluvit.

„Však ty mi to prozradíš.“

„Tim Jungblut a jeho táta!“ Ztišila jsem hlas a zasmála se. „Nepromluvil ani slovo, jen na mě koukal do zpětného zrcátka.“

„Jak tě mohlo napadnout nastoupit k těm lidem do auta?“

Polekaně jsem sebou škubla, když jsem uslyšela tátův hlas za zády.

„Eleno!“

Obrátila jsem se. Bylo těžké vydržet tátův pohled. Když se na mě takhle díval, vždycky jsem měla pocit, že je mi zase šest let a všechno jsem udělala špatně.

„Já... my... zmeškaly jsme autobus,“ vypravila jsem ze sebe rozpačitě. „A Melike si myslela, že...“

„Nepřeju si, abys s nimi mluvila. To víš moc dobře,“ přerušil mě ostře. „Klidně jsi mohla těch pár minut počkat a jet dalším autobusem.“

Sklopila jsem hlavu a stočila sešit se slohem do ruličky. Špatná chvíle vyrukovat s jedničkou.

„Přinesla jsi z čistírny moje červené sako?“ obrátil se táta na maminku. Na mě už v tu chvíli zapomněl. „Musíme za půl hodiny vyrazit, nebo přijedeme na turnaj pozdě.“

„Prve jsem ho pověsila do velkého nákladáku,“ odpověděla maminka, která jako vždy měla všechno pevně v ruce. „Holínky a košile tam máš taky a koňské pasy jsem dala Jensovi.“

„Dobře, děkuju.“

Tatínek už byl na odchodu z kuchyně, když jsem si vzpomněla na nové koně.

„Tati,“ oslovila jsem ho nesměle, „byl tady řidič od pana Nötzliho a přivezl dva koně. Řekla jsem mu, aby je zavedl do prázdného boxu vedle Siria a do dlouhé maštale vedle Dimitrije.“

Jen kývl hlavou. Zřejmě jsem u něj upadla v nemilost, protože mi nevěnoval ani pohled a prošel kolem mě, jako bych byla vzduch. Dveře za ním hlučně zapadly.

„Jdu nahoru udělat si úkoly,“ oznámila jsem mamince.

„Jo, jdi,“ odpověděla tiše a byla myšlenkami úplně jinde.

Čekala jsem, že mi ještě něco poví, ale nepromluvila ani slovo, tak jsem kývla na Twixe. Na to čekal. Tiše proběhl kolem kuchyňských dveří a skákal přede mnou po schodech nahoru.

Vzala jsem batoh a vrátila do něj sešit se slohem. Z okna svého pokoje jsem viděla přes parkoviště a trávník na dvoře až ke kryté jízdárně. Stříbrný opel tam už nestál. Christian zrovna vyjel na minimopedu ze vrat stáje. Promluvili s tatínkem pár slov a oba vešli dovnitř. Hluboce jsem si povzdychla, sedla si na postel a vzala psa na klín.

„Jsem ráda, že táta jede na turnaj,“ svěřila jsem Twixovi, ten nastražil uši, naklonil hlavu na stranu a podíval se na mě, jako kdyby rozuměl každému slovu. „Doufejme, že parkur vyhraje a zapomene, že se na mě zlobí.“

Nemohla jsem se odhodlat vytáhnout z batohu učení a sednout si nad úkoly. Když krátce před třetí oba nákladáky s tatínkem, Christianem a Jensem vyjely ze dvora, natáhla jsem si jezdecké kalhoty a vydala se za Fritzim.

Twix a já jsme běželi v lijáku přes dvůr, kolem zakrytého tréninkového kolotoče a malé jízdárny, před kterou se vytvořila ohromná louže. Stodola byla pěkný kus za dvorem. Pod seníkem, na kterém se vršily balíky sena až ke střeše, bylo deset velkých boxů s výběhy. Nebyly tak hezké a světlé, ale zato levnější než boxy v ostatních maštálích. Bylo zde ustájeno několik starých koní, které tu jejich majitelé živilí na dožití. Mezi nimi můj miláček, tmavohnědý hřebec Fritz.

Samozřejmě mě slyšel přicházet a v očekávání natahoval krk a přes dělicí stěnu se s netrpělivým řehtáním díval, jak odsouvám na stranu velká vrata stodoly.

„Ahoj, Fritzi.“ Z kapsy saka jsem vytáhla kousky cukru a podala mu je na dlani, potom jsem z háku nad boxem vzala ohlávku a vodítko. Fritzimu byly teprve čtyři roky, ale měl za sebou tragický životní příběh. Přišel na svět v květnu před čtyřmi roky, přesně v den mých devátých narozenin. Táta i maminka vkládali velké naděje do hříbete s velkou hvězdou a bílými spenkami, protože jeho matka byla Quinta, maminčina stará kobyla, která byla v mládí skvělá parkurová skokanka, a otec slavný ryzák For Pleasure, který na olympiádách a mistrovstvích světa vyhrál nespočetné zlaté medaile. Kvůli narození Fritziho přišly mé narozeniny zkrátka, všechno se točilo kolem hříbete.

„Víš co,“ řekl mi tatínek, když se zvěrolékařem a ještě několika lidmi ve stáji pil šampaňské, „dáme ti to hříbě k narozeninám, Eleno. Bude tak v dobrých rukou.“

Nejprve jsem nebyla schopná ze sebe vypravit slovo. „To myslíš, že bude opravdu patřit mně? Jenom mně?“ ujišťovala jsem se nevěřicně.

„No ano,“ zamrkal tatínek, „třeba mi později dovolíš, abych na něm taky jezdil.“

Všichni se smáli a popíjeli další sekt. Od toho dne jsem se důkladně starala o Quintu a jejího malého syna. Fritzi mi brzy chodil v patách, a když ho v říjnu oddělili od matky a umístili

